

Tejlor Stivens

NJENA AFRIČKA
AVANTURA

Prevela s engleskog
Tatjana Milosavljević

Mono i Manjana
2012.

*Posvećeno vama koji ste zajedno sa mnom preživeli detinjstvo
– vi znate ko ste*

PROLOG

Zapadna centralna Afrika Pre četiri godine

Ovde će umreti.

Na zemlji, dlanova pritisnutih na tlo, boreći se protiv žeđi i nagona da pije iz blatnjave bare. Krv mu je bila u kosi, na odeći i bojila mu je lice ispod prašine i prljavštine. To nije bila njegova krv. I još uvek je osećao njen ukus.

Pronaći će ga. Ubiće ga. Iseći će ga na komade, baš kao što su uradili s Melom, možda čak i s Emili. Bolno je čeznuo za saznanjem da je još uvek živa, ali čuo je samo tihe zvuke duboke šume isprekidane udarima mačeta o lišće.

Razasuta svetlost probijala se kroz guste krošnje drveća, poigravajući se sa senkama. Zvuk sečiva dugo se pronosio kroz tišinu, odskakujući, ne dopuštajući mu da odredi pravac.

Čak i kad bi umakao progoniocima, ne bi preživeo noć u džungli. Morao je da se kreće, da trči, da nastavi prema istoku sve dok ne pređe granicu, premda više nije bio sasvim siguran gde se granica nalazi. Snagom volje pridigao se na kolena, s naporom uspravio i okrenuo, dezorijentisan i ošamućen, tražeći nekakav izlaz.

Mačete su sad već bile bliže, praćene uzvicima odnekud nedaleko iza njega. Sunuo je napred, osećajući da ga pluća peku i da mu oči gore. Vreme je odavno izgubilo smisao. Na svetlosti koja je tamnela, džungla se nadnosila nad njim, velika i preteća. Je li ovo halucinacija?

Još jedan uzvik, još bliži. Noge su mu popustile i srušio se na tlo, proklinjući samog sebe zbog buke koju je napravio. S mukom je smakao ranac s leđa; ne isplati se poginuti zbog ranca.

Prigušena tutnjava dotrajalih džipova koja je vibrirala kroz gustiš, vratila mu je nadu. Drum je bio orijentir koji je pokazivao pravac bekstva i on će ga pronaći. Čučnuo je, izvirio iz lisnatog skrovišta i potom potrčao prema zvuku, preklinjući providenje da u gustišu ne naleti na zmiju. Bez ranca je trčao brže, trebalo je ranije da se seti toga.

Stotinjak metara iza njega grunuo je hor glasova. Pronašli su ranac. *Ono bez čega ne možeš, nosi na sebi.* Mudar savet rođaka koji je neko vreme boravio u ovoj divljoj bestragiji. Odbacivši ranac, kupio je sebi vreme, minute – možda čak i život.

Stub svetlosti ukazao se dvadeset metara ispred njega. Instinktivno se uputio prema njemu. To nije bio put već malo, nemo selo. Zagledao je pusti prizor tražeći ono što je priželjkivao više od ičega i pronašao ga u zarđalom buretu za naftu. Površina je bila nastanjena gomilom raznoraznih insekata, a larve komaraca jurcale su po dnu poput minijaturnih sirena. Pohlepno je pio, izlažući se opasnosti da pokupi neku od bolesti koje je bure imalo da ponudi; uz malo sreće, biće izlečiva.

Prošlo je još petnaest minuta dok se nije sasvim smrklo. Pratio je duž ruba sela stazu prema drumu, napregnuto osluškujući. Džipovi behu otišli, i na trenutak se njegovi progonioci nisu čuli. Iskoračio je iz skrovišta na put i začuo Emili kako ga doziva. Bila je daleko dole na drumu. Trčala je, saplitala se, s vojnicima za petama. Pogodili su je i srušila se kao krpena lutka.

Stajao je, drhteći, i u tami posmatrao kako se mačete obrušavaju svetlucajući na mesečini. Želeo je da zaurla, želeo je da ubija da bi je zaštitio. Umesto toga, okrenuo se prema istoku, prema kontrolnom punktu udaljenom manje od dvadeset metara, i potrčao.

GLAVA 1

Ankara, Turska

Vanesa Majkl Manro je polako i odmereno udahnula, potpuno usredsređena na pločnik na drugoj strani ulice.

Dobro je procenila kad će povorka automobila iz Balgata stići na obod Trga Kizilaj i sada je nepomično stajala posmatrajući iz mračnog pasaža dok se grupa koju je čekala, iskrcavala iz vozila i silazila širokim, plitkim stepeništem. Dva muškarca. Pet žena. Četiri telohranitelja. Još nekoliko minuta i stići će meta.

Neonska svetlost odbijala se od staklenih višespratnica i obasjavala široke ulice na kojima je još uvek vladala kasnovečernja pešačka gužva. Tela su promicala, naizgled nesvesna njenog prisustva ili načina na koji su njene oči pratile kretanje u tami.

Pogledala je na sat.

Preko puta se zaustavio „mercedes“ i ona se naglo uspravila kad je sa zadnjeg sedišta iskoračila usamljena figura muškarca. Ležerno se uputio prema ulazu, a kad se sasvim izgubio iz vida, ona pođe za njim, niz stepenice do *Anadolije*: najprivatnijeg od svih privatnih klubova, ankarske svetinje nad svetinjama, gde su bogati i moćni udruženim snagama podmazivali zupčanike demokratije.

Na ulazu je pokazala vizitkartu, nabavljenu posle dve nedelje podmićivanja i tajnih sastanaka.

Vratar je samo potvrdno klimnuo glavom i rekao: „Gospodine.“

Manroova je odgovorila takođe klimanjem glave, spustila mu zgužvanu novčanicu na dlan i ušla u kakofoniju muzike i dima. Prošla je

pored košnice koju su činili zaklonjeni separei, pored šanka s napola zauzetim nizom barskih stolica, kroz hodnik koji je vodio do toaleta i naposljetku kroz vrata s natpisom „samo za zaposlene“.

U prostoriji koja nije bila mnogo više od ostave, skinula je „armani“ odelo, italijanske cipele i ostala spoljna obeležja muškarca.

Nesrećnim sticajem okolnosti, kontakt koji je koristila da bi obezbedila pristup, poznavao ju je kao muškarca, a baš večeras je morala biti žena u punom smislu reči. Povukla je niza se rastegljivi materijal koji se pretvorio u pripijenu haljinu i navukla na stopala tanke čipkaste sandalice sakrivene u postavi sakoja. Iz džepa odela izvukla je minijaturnu pismo-tašnicu i potom, proverivši je li hodnik prazan, otišla u toalet da šminkom i frizurom dovrši preobražaj.

Tamo u glavnoj prostoriji, telohranitelji iz povorke automobila ispravili su se kao antene dok se dugim, laganim koracima kretala u njihovom pravcu. Vreme se usporilo. Četiri sekunde. Četiri sekunde direktnog kontakta pogledom s metom i potom gotovo neprimetan nagoveštaj osmeha dok je odvrćala oči i nastavljala dalje.

Smestila se na kraju šanka, sama, glave okrenute na drugu stranu, tela okrenutog prema njemu. Poručila piće. I čekala, čedno se igrajući s medaljonom na lančiću oko vrata.

Još ovaj, poslednji korak i posao će biti obavljen.

Njena procena bila je deset, ali poziv da se priključi društvu došao je za tri minuta. Telohranitelj koji je doneo poruku, otpratio ju je do stola i tamo je, posle kratkog upoznavanja, stidljivih osmeha i skrivenih pogleda, skliznula u ulogu koju je te večeri imala da odigra – tražeći, loveći, provocirajući, sve pod maskom praznoglave lutkice.

Šarada je potrajala do ranog jutra, kad se, dobivši šta je želela, izgovorila umorom i pozdravila s ostalima.

Meta je izašla za njom na ulicu i, pod neonskim svetlima, ponudila prevoz koji je ona s osmehom odbila.

Zatražio je da mu dovezu njegova kola, a kad je ona krenula da se udaljava, sustigao ju je i šćepao za mišicu.

Pokušala je da se otrgne. Njegov stisak se pojačao i ona duboko uzdahnu, usiljeno nastojeći da deluje smireno. Suzila je pogled. Njene oči

prešle su s njegovog lica na vene na njegovom vratu, koje bi tako lako prerezala, i na gušu, koju bi tako lako zdrobila, a potom vratile natrag. Potiskivala je poriv da ga ubije, dok joj je krv bubnjala u ušima.

Protivno svom instinktu, uspela je da zadrži osmeh i umiljato rekla: „Hajde da popijemo još jedno piće.“

„Mercedes“ se zaustavio pored trotoara. Muškarac je otvorio vrata i, pre no što je šofer stigao da izađe, gurnuo je Manroovu na zadnje sedište. Ušao je za njom i zalupio vrata za sobom. Naredivši šoferu da vozi, pokazao je prema mini-baru. „Posluži se“, rekao je.

Koketno se osmehujući, dobacila mu je pogled preko ramena, gledajući ali ne videći. Bio je to osmeh smrti i uništenja, maska za krvožednu vatru koja je harala njenim venama. Naprezala se da sačuva prisustvo duha. Da se usredsredi. Potisnuvši poriv, posegla je za bocom „džeka denijelsa“, držeći torbicu u drugoj ruci, i rekla: „Pridruži mi se.“

Reagujući na njenu smirenost i neizrečeno obećanje seksa, opustio se i prihvatio piće koje mu je ponudila. Zamočila je prste u burbon i pritislula mu ih na usne. Zatim je to ponovila, vragolasto, mameći ga da pije rohipnolom začinjeno piće sve dok nije ispraznio čašu, a onda je odugovlačila dok droga nije počela da deluje. Šoferu je rekla da odeveze čoveka kući i bez ikakvih problema izašla iz kola.

U prohladnom praskozorju, duboko je udahnula da razbistri glavu. Potom se uputila pešice, zaboravljajući koje je doba, svesna samo sve svetlijeg neba i, u izvesnom trenutku, jutarnjih poziva na molitvu koji su se oglasili s minareta širom grada.

Kad je stigla u stan koji joj je poslednjih devet meseci služio kao dom, bilo se već sasvim razdanilo.

Unutra je bilo mračno, zbog spuštenih roletni, i ona upali svetlo. Na plafonu je visila gola, slabša sijalica, otkrivajući jednosoban stan u kojem su neuredne gomile knjiga, fascikle i kompjuteri sa silnim kablovima i pratećom opremom zauzimali više prostora na podu nego radni sto i kauč koji joj je služio kao krevet. Osim toga, nije bilo ničega drugog.

Skinula je medaljon s vrata i zastala, preusmerivši načas pažnju na trepćuće crveno svetlo u podnožju kauča. Držeći medaljon među dlanovima,

zakrenula ga je i izvukla mikrokarticu iz rastvorenih polovina. Sela je za kompjuter, ubacila karticu u čitač i, dok su se podaci učitali, posegla za telefonskom sekretaricom.

Glas na snimku bio je poput šampanjca: Kejt Briden u svom najboljem izdanju. „Majkle, dušo, znam da tek završavaš posao i da ne očekuješ odmah novi zadatak, ali dobila sam neuobičajen zahtev. Nazovi me!“

Manroova je sela na kauč, preslušala snimak još jednom, naslonila čelo na ruke i zatvorila oči. Umor od celodnevnog posla pritiskao ju je svom snagom i ona se zavela na naslon, nepomično zureći u monitor i status učitavanja. Bacila je pogled na svoj ručni sat. U Dalasu je tek prošlo deset. Sačekala je trenutak, a onda se ispravila i, pripremajući se za ono što predstoji, podigla slušalicu i ukucala broj.

Iskričavost u glasu na drugom kraju žice izvila je njene usne u nagoveštaj osmeha i Manroova reče: „Maločas sam dobila tvoju poruku.“

„Znam da nekoliko narednih meseci ne očekuješ novi posao“, rekla je Kejt, „ali ovo je izuzetak. Klijent je Ričard Berbenk.“

Manroova je zastala. Ime je zvučalo poznato. „Hjuston oil?“

„Taj.“

Uzdahnula je. „Okej, pošalji mi papire faksom, pogledaću ih!“

Usledila je nelagodna tišina, a onda Bridenova reče: „Za sto hiljada dolara, da li bi bila voljna da se nađeš s njim?“

„U Ankari?“

„U Hjustonu.“

Manroova nije rekla ništa. Prosto je pustila da je proguta tišina trenutka.

Bridenova je opet progovorila. „Prošle su dve godine, Majkle. Smatraj to dobrim znakom. Vрати se kući!“

„Isplati li se?“

„Uvek možeš ponovo otići.“

Manroova je klimnula praznom prostoru, onom neizbežnom što je sve dosad uspevala da odloži, i rekla: „Daj mi nedelju dana da pozavršavam šta imam.“ Spustila je slušalicu, ponovo se zavela na kauč i, pokrivši rukom oči, ispustila dugačak, dubok uzdah.

Danas nema spavanja.

* * *

Po četvrti put za isto toliko minuta, Manroova je pogledala na sat, a onda na red ispred sebe.

Pečati su udarali o pasoše. Nepravilno dobovanje stvaralo je ometajući ritam, kadencu koja je bojila pozadinu njenih misli.

Vraća se kući.

Svom domu! Šta god *to* značilo.

Kući! Posle dve godine menjanja vremenskih zona i zemalja Trećeg sveta! Prijao joj je neprestani sudar kultura u stranim mestima punim života. Bili su to svetovi koje je bila kadra da oseti i razume – za razliku od sveta koji ju je dočekao kod kuće.

Stegnutih zuba, Manroova je zatvorila oči i tiho izdahnula, zabacila glavu i uzela još jedan gutljaj vazduha.

Još jedna osoba prošla je pasošku kontrolu i red se pomerio dva-desetak centimetara napred. Udahnula je još jednom u pokušaju da nađe privremeni mir, da ublaži zebnju koja se poslednjih nekoliko sati nagomilavala u njoj, ali buka u njenoj glavi se od toga samo pojačala.

Sasvijem će se isprazniti zemlja i sasvijem će se oplijeniti...

Prelazak se otegao kroz dva izlaska i jedan zalazak sunca. Časovnik njenog metabolizma pokazivao je tri sata juče popodne, dok je onaj na suprotnom zidu govorio da je sad 6 i 48 izjutra.

... iznemoći će glavari naroda zemaljskoga...

Još jedan neprimetan pogled na sat. Još jedan uzdah. Još nekoliko centimetara napred. Lebdela je na rubu panike, savladavajući je dah po dah.

Kući!

... Jer se zemlja oskvrni pod stanovnicima svojim...

Minuti su prolazili, red se nije pomerao, a njen fokus prebacio se napred, gde je muškarac suočen s emigracionim službenikom s mukom natucao engleski ne uspevajući da odgovori ni na najosnovnija pitanja. Visok preko 180 centimetara, sa savršenim držanjem i kao ugajl crnom kosom, nosio je krutu aktovku i tamnobraon trenčkot.

Još tri minuta koja su izgledala kao mučnih trideset, i službenik otpravi Trenčkot u izdvojenu prostoriju u dnu hodnika.

... jer prestupiše zakone, izmijeniše uredbe...

Gledala je za njim i nogom gurnula svoju torbu napred.

... Zato će prokletstvo proždrijeti zemlju...

Svaki njegov korak vraćao je strepnju koju je osećala kad je prvi put ulazila u Sjedinjene Američke Države. Slična vrata i sličan doživljaj – koliko se to moglo promeniti za devet godina?

... i zatrće se stanovnici njezini...

Trenčkot je sada bio obris iza poluprovidnog stakla. Pogledala je na sat. Još jedna osoba u redu. Još jedan minut.

... Prestaće veselje uz bubnje...

Stajala je pred šalterom, s pasošem i papirima u ruci; mentalna buka svela se na šapat ispod površine. Površna pitanja, površni odgovori. Službenik je overio pasoš i vratio joj ga.

... nestaće graje onijeh koji se vesele...

Nije imala prtljaga niti ičega što bi prijavila na carini i, bacivši poslednji pogled na senku Trenčkota, izašla je kroz neprozirna klizna vrata iza kojih je gomila čekala. Pretraživala je lica, pitajući se koje iščekujuće oči i usredsređeni pogled čekaju njega.

... ogrknuće silovito piće onima koji ga piju...

Na suprotnom kraju nalazila se telefonska govornica i ona se uputi prema njoj.

... Razbiće se pusti grad...

Ukucala je broj i potom se namestila tako da može da posmatra neprozirna vrata.

... proći će svako veselje, otići će radost zemaljska...

Putnici su izlazili sporadično, osmehujući se pri pogledu na draga lica koja ih čekaju. Tako bi i trebalo da bude kad se vraćaš kući, a ne da unapred šalješ pakete i poklone porodici koja se otuđila od tebe i šaćici neznanaca koje nazivaš prijateljima, strepeći od ponovnog upoznavanja koje neizbežno mora da usledi.

Javila se Kejtina telefonska sekretarica i Manroova prekide vezu ne ostavivši poruku. Kroz staklena vrata izašao je Trenčkot.

... Pustoš će ostati u gradu, i vrata će se razvaliti...

Bio je sam. Nije ga čekala devojka niti ijedno drugo srećno lice – čak ni mrgodni službenik s njegovim imenom na tabli. Prošao je

nekoliko koraka od mesta na kojem je stajala Manroova i njene oči krenuše za njim. Impulsivno, podigla je svoju torbu i pratila ga do prizemlja, držeći se taman toliko blizu da ga ne izgubi u gomili.

Trenčkot se ukrcao u mini-bus za *Meriot* i ona uđe za njim. Klimnuo je jednom u njenom pravcu, ne obrativši više pažnju na nju. Bilo je i za očekivati, s obzirom na to kako je bila obučena. Sasvim kratka kosa, lagane kargo pantalone, platnena košulja koja je nekad bila bela i teške kožne cipele s debelim đonom: svima sem najpronijljivijima izgledala je muško koliko i on.

U hotelu je prišla recepciji i stala u red. Noa Džonson. Soba 319. Američko ime, a opet, jedva natuca engleski. Prepoznala je naglasak: francuski kojim govori visoko društvo u Maroku.

Kad se konačno prijavio, uzela je sobu i potom obavila nekoliko telefonskih razgovora; naposletku, probivši se pored govorne pošte Kejt Briden, dogovorila se da se nađu na večeri u hotelskom restoranu.

Napolju, Manroova je zaustavila taksi, a dvadeset minuta kasnije našla se na parkiralištu polunapuštenog industrijskog kompleksa. Daleko niz ulicu s obeju strana i u oba pravca prostirale su se zdepaste betonske građevine, firme koje su od susednih delili samo uzani prozori i kamionski depoi.

Manroova je ispratila pogledom taksi koji se udaljio, i potom se popela stepenicama do najbližih vrata. Na ploči je velikim metalnim slovima bilo ispisano LOGAN.

Ulazna vrata bila su zaključana. Pritisnula je lice na staklo i, mada nije bilo svetla, pokucala. Posle nekoliko minuta, upalilo se svetlo iza nje i prišao je Logan, u trenerci, bosonog i s pokajničkim osmehom na licu. Otključao je vrata i pustio je unutra i onda, odmerivši je od glave do pete, rekao: „Izgledaš kô da te je poplava izbacila.“

Spustila je sportsku torbu na pod predsoblja i pustila da se vrata zatvore. „I meni je drago što te vidim“, rekla je.

Prvi se osmehnuo, i oboje prasnuše u smeh. Privukao ju je u zagrljaj, a onda malo odmakao od sebe. „Dobro se vratila“, rekao je. „Bože, kako mi je drago što te vidim! Kakvo je bilo putovanje?“